

I den Betænkning, som Folketinget har afgivet, findes der opstillet af den kongelige Møntguardein en Beregning over, hvorledes Driftsregnskabet vilde have stillet sig for den projekterede Møntbygning i Finansaaret 1919—20 i Modsætning til den nuværende Møntbygnings. Nu maa jeg sige, at der er naturligvis straks en Uoverensstemmelse, det er, at dette Driftsregnskab er stillet op for en Produktion af 50 Millioner Enheder, medens det sammenlignes med en Produktion paa 33½ Millioner Enheder saa omtrent. Det er selvfølgelig, at jo større en Produktion er, desto mere tjenes der i den sidste Ende paa den. Vilde man derfor have stillet det rigtigt op, maatte man have sagt, hvor meget Overskud der vilde blive i den nye Bygning med samme Produktion som i den gamle.

Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, men skal derimod fæste mig et Øjeblik ved noget andet. Det er gjort op, at Overskuddet for hele Aaret 1920—21 skulde blive 287 385 Kr., men i det Overslag har man ikke taget Hensyn til, at selv om vi sælger den nuværende Bygning paa Gammelholm saa fordelagtigt, som man kan tænke sig det, saa kommer vi dog af med 1½ Mill. Kr., og 1½ Mill. Kr. i vor Tid, hvor Penge er saa dyre, vil meget let lægge Beslag paa 100 000 Kr. i Rente om Aaret til 6 pCt. Jeg tror ikke, at Stat eller Kommune i Øjeblikket kan regne meget billigere. Det bliver altsaa et lille Hundredtusinde Kr., som man maa regne med skal trækkes fra, naar man taler om, hvad der tjenes i den nye Bygning, for det er en Udgift, der er udover, hvad vi nu har anvendt nede paa Møntbygningen. Men dertil kommer, at det Areal, som vil blive beslaglagt, er der heller ikke regnet noget for. Nu er det ganske vist Statens Areal — jeg tror ikke, jeg tager fejl heri —, men det har dog en Værdi, for hvis det ikke blev brugt til dette Foretagende, kunde det sælges eller benyttes til andet Foretagende, det vil dog ækvivalere en vis Værdi. Disse Beløb mener jeg altsaa maa trækkes fra, naar man ser paa Overskuddet af Mønten. Men jeg synes alligevel ikke rigtigt, man kan regne med de Tal, thi paa den første Side af Folketingsbetænkningen vil man se, at man viger tilbage for at foretage Reparationer af den nuværende Møntbygning, fordi, som der siges, der maanedlig tjenes 330 000 Kr. dernede. Naar den nye Møntbygning kun vil kunne tjene 287 000 Kr. om Aaret, og den gamle Møntbygning tjener 330 000 Kr. om Maanednen, saa synes jeg, man hel-

lere maa sige: Lad os dog lade være at slagte — jeg vil ikke sige Guldhønen, men den Nikkelhøne, der er paa Gammelholm, og lad den blot endelig blive ved at arbejde dernede saa længe den kan. Men selv om man vil, som vi mener man burde, gøre den gamle Møntbygning i Stand, er det heller ikke nødvendigt, at man nu lige pludselig, naar denne Høne lægger saa udmærkede Æg, skulde stoppe den, for hvis man vil lave den nye Møntbygning, vil det dog tage henimod et Par Aar, inden den kan tages i Brug, og i al den Tid skal den gamle Møntbygning alligevel bruges. Hvorfor skal man saa ikke lade den blive ved at mønte dernede i ligesaa stor Maalestok, som den overhovedet kan, i Løbet af disse Par Aar og tjene alle de mange Penge ind til Staten, som det siges at den gør, og som der ogsaa efter Finanslovforslaget regnes med, for det beregnes, at Mønten vil give 2 380 000 Kr. i Overskud, medens den i det forløbne Ti-Aar kun har givet en halv Mill. Kr. aarlig. Det er selvfølgelig begrundet paa de særlige Forhold, og jeg mener derfor heller ikke, at man direkte kan overføre Fordelene ved den ene Bygning til den anden gennem saadan en Beregning, thi det afhænger alt sammen af, hvor megen Skillemønt der bestilles hos Staten. Og det er meget muligt, at der, naar om et Par Aar den nye Møntbygning er opført, saa maaske ikke bliver bestilt nogen Skillemønt; dersom vore gamle Valutaforhold vender tilbage, vender ganske sikkert ogsaa en Masse af den Skillemønt, der er gaaet over paa den anden Side af Vandet tilbage til os igen, og saa er det slet ikke sikkert, at der vil blive bestilt saa megen ny Skillemønt. Det var kun 12—13 Mill. Stykker gennemsnitlig, der før blev lavet, saa det er jo ikke sikkert, at der vil blive saa forfærdeligt meget mere at gøre, naar vi har arbejdet et Par Aar igennem med fuld Kraft nede paa Mønten. At man er kommet saa langt tilbage, har sin Historie, nemlig den, at der ikke har været til Stede tilstrækkelige Raavarer, tilstrækkelige Digler, tilstrækkelige Materialer til rette Tid, derfor er man blevet forsinket.

Der siges, at det er nødvendigt, at vi faar en ny Møntbygning, fordi der skal udmøntes saa meget Guld. Ja, jeg kan nu ikke rigtigt forstaa, at det skulde være saa nødvendigt. Thi i alle de Aar, der er gaaet siden 1873 — altsaa 47 Aar —, er der ikke udmøntet mere end 8 Millioner Guldstykker, 10- og 20-Kroner, dernede. Naar man i et enkelt Aar kan udmønte noget over 30 Millioner Stykker Mønt, skulde jeg ikke